1. KIRSTY MACCOLL – Days

U hoorde Kirsty MacColl met Days. Een nummer dat ooit van The Kinks kwam, maar dankzij haar stem een heel nieuw leven kreeg. Waar Ray Davies het schreef als een melancholisch afscheid, maakte Kirsty het lichter en troostender, precies zoals alleen zij dat kon.
MacColl werd gezien als één van de sterkste stemmen uit de Britse pop: scherp, eerlijk en altijd raak. Voor veel luisteraars is dít de versie die blijft hangen.

CULTUUR	het blauwe VVD-nest blijkt veiliger dan je denkt… en dat redt haar.
UITSPRAAK	Er zoemen nieuwe ‘insecten’ rond — maar ze zijn niet allemaal onschuldig.
CO-ORIGINELE	Soms wordt een oude wereldreis opnieuw gemaakt, eerst door de dromer… en later door de grappenmaker die zijn stappen nauwkeurig natekent.
HITMIX	Van sixties-ruigheid tot soulvolle novemberwarmte, via dromerige powervrouwen en twee versies van hetzelfde meesterwerk, reizen we door muziek die telkens opnieuw wordt uitgevonden.

2. ORIGINELE: TOTO – Africa

Dat was Toto met Africa — een lied dat al decennia door de Top 2000 klimt alsof het elk jaar opnieuw ontdekt wordt. Het nummer ontstond ooit toen David Paich gefascineerd raakte door verhalen over Afrika die hij nooit zelf had gezien; een soort muzikale fantasiewereld dus. En wat begon als een experiment, werd een van de grootste wereldhits van de jaren ’80.

Jaren later blies de Amerikaanse band Weezer het hele ding weer nieuw leven in. Fans smeekten online om een cover, Weezer hield het lang af, maar toen ze ’m eindelijk uitbrachten werd het meteen een hit op zichzelf. Wat grappig is: de uitvoering is bijna respectvol één-op-één, maar met precies genoeg Weezer-DNA om ’m fris te maken. Een soort ode… maar met een knipoog.

3. COVER: WEEZER – Africa

Op het Binnenhof waait altijd een beetje politieke tocht, en in die wind staat de VVD-leider ineens midden in de spotlights. Haar terugkerende zin — “Wij gaan Niet, en ik herhaal, Zeker Niet regeren met PvdA/GroenLinks” — werd een mantra dat vaker viel dan de onderbouwing erbij. Maar hoe vaker ze ’m herhaalde, hoe meer het werkte: haar eigen achterban kantelde langzaam terug.

Want binnen de VVD speelt iets herkenbaars: een mengsel van voorzichtigheid, traditie en de behoefte aan een veilige plek om op terug te vallen. De alternatieven waren voor veel stemmers nét te rechts, nét te onzeker. En dus keerden ze toch weer terug naar het oude blauwe nest, het nest dat ooit bekend stond als de plek voor mensen met “Veel Vrije Dagen”.

Zo staat ze er nog steeds — niet omdat alles klopte, maar omdat angst en gewoonte soms sterker zijn dan overtuiging. Welkom bij de Cultuurtekst van vandaag.

CULTUUR – De VVD leider leidt de nodige nieuwe regering in haar eentje al vooraf niet.

Jesilgus heeft zich figuurlijk in een strop te kijk gezet op het Binnenhof. De VVD-leider raakte de afgelopen periode verstrikt in een lastige positie op het Binnenhof. Haar optreden riep bewondering én irritatie op, zeker toen bleek dat enkele cijfers die ze presenteerde niet klopten. Toch draaide de sfeer om toen ze één zin bleef herhalen:

“Wij gaan Niet, en ik herhaal, Zeker Niet samen regeren met PvdA/GroenLinks.”

Die herhaling — zonder stevige onderbouwing — werd onverwacht haar reddingslijn. Niet omdat ze inhoudelijk sterker werd, maar omdat een deel van haar achterban schrok van de alternatieven. Veel VVD-kiezers wilden niet richting nóg rechtsere partijen, en kwamen daardoor terug bij het vertrouwde: de VVD als 'veilige haven', een beeld dat al decennia bestaat. Daarbij speelde ook mee dat sommige kiezers liever zekerheid kozen dan politieke sprongen waar ze zich niet in herkenden.

Het oude imago van de VVD — de partij van "Veel Vrije Dagen" — botste wel met haar eigen uitspraken over hard werken. Maar ondanks dat bleven mensen loyaal, deels uit berekening, deels uit gewoonte. De terugkerende aanhang kwam dus minder voort uit overtuiging, en meer uit de wens om ergens te zitten waar het in ieder geval bekend voelt.

Zo staat ze er nog steeds: niet door politieke perfectie, maar doordat angst, voorzichtigheid en traditie een krachtiger lijm blijken dan elke campagneleus.

4. SABRINA STARKE – Goodlife

Wat een fijne energie blijft er toch hangen na Goodlife. Sabrina Starke zingt dit nummer alsof ze het rechtstreeks uit haar eigen hart aan je doorfluistert — een soort muzikale post-it die zegt: "Joh, kijk eens even hoe mooi je leven eigenlijk al is."
De track is ooit ontstaan in een periode waarin Sabrina bewust een stap terug deed. Minder ruis, meer essentie.
Goodlife gaat precies daarover: geluk zoeken in de kleine dingen. Niet in die grote schijnwerpers, maar in het licht dat je zelf aandoet.

Sabrina zelf blijft ondertussen lekker bezig: ze werkt al een tijdje aan nieuwe muziek met dat kenmerkende soul-randje, een beetje jazzy, een beetje singer-songwriter, altijd warm. En mocht je haar live willen meemaken: ze duikt regelmatig op in Nederlandse theaters, vaak met intieme shows waar ze haar nummers helemaal uitkleedt tot hun pure kern.

Getekend Loesje:	Uit het Loesje archief van AI - 18-11-2025: "Donkere zee, kapotte lamp, maar één zeehond zei: kom maar." .. Was dat misschien Dieuwertje?

5. SABRINA STARKE – Did you notice

Zo, tijd om je even in een andere hoek van Sabrina Starke haar muzikale universum te trekken. Did You Notice is een nummer dat bijna stiekem je hoofd binnenwandelt. Het is geschreven als een zachte wake-up call: zie je wat er gebeurt in je eigen leven? Let je nog op de kleine veranderingen? De mensen om je heen? Of stond je — heel menselijk — weer eens op automatische piloot?

Sabrina heeft altijd een bijzondere manier van schrijven. Ze combineert soul met storytelling, en Did You Notice is daar misschien wel één van de mooiste voorbeelden van. Muzikaal leunt het op die warme, rustige groove waar je meteen in wil verdwijnen. Maar tekstueel is het bijna een soort dagboekzin die door iemand anders hardop wordt uitgesproken.
En nog leuker: dit nummer wordt live vaak nét iets losser gespeeld — meer adem, meer ruimte, meer improvisatie. Mocht ze binnenkort weer in een theater bij jou in de buurt staan, zeker even checken; dit is typisch zo'n nummer dat pas helemaal openbloeit als je het in een zaal hoort.

6. SYMFO: TERRAMIZE – Her Halo

Dat was Terramaze met Her Halo, afkomstig van de Australische band die in de symfonische progmetal vaak wordt genoemd als één van de spannendere namen naast grootheden als Dream Theater.
Met dit nummer hoor je precies waarom: sterke melodieën, technisch spel en een

meeslepende opbouw waar ze hun handelsmerk van hebben gemaakt.

7. VINYLSINGLE: MARIA MCKEE – Show me heaven

Dat was Maria McKee met Show Me Heaven, het nummer dat in 1990 groot werd via de film Days of Thunder. McKee had toen al een opvallende stem, ooit ontdekt in Lone Justice, de band die ze met haar broer begon.
Hoewel dit haar enige echte hit bleef, zette het haar direct neer als een zangeres met kracht en emotie in één adem. Ze maakte daarna nog veel muziek, maar Show Me Heaven blijft het nummer waarmee ze wereldwijd werd gehoord.

We doen vaak alsof drones iets gevaarlijks zijn: ze zoemen, filmen en zweven boven campings. Maar misschien zijn wij zelf de grootste gluurders, met onze deurbelcamera's, dashcams en buren die door een kiertje meer spotten dan een piloot. Drones doen wat wij al jaren doen, alleen zonder koffie en stress.

Nieuwe techniek maakt ons snel paniekerig. De eerste auto had een man met een vlag nodig. Nu hebben we een vliegende variant en herhalen we dezelfde angst, maar dan met wifi-geruis.

Intussen doen drones vooral nuttig werk: watertekorten opsporen, landbouw helpen, filmsets upgraden, bruiloften mooier maken. Die drone boven een Duitse camping? Dat is gewoon de moderne versie van iemand met een verrekijker op de duinrand.

Ons ongemak komt vooral omdat tech sneller gaat dan wij. Terwijl AI en medische innovaties doorstomen, flippen wij al als de router één seconde "buffering" zegt.

En politici die beweren dat ze drones "wel even uitschakelen"? Dat is alsof je een zwerm bijen probeert te kalmeren met een keukendoek.

Misschien zijn drones dus niet het probleem. Misschien laten ze gewoon zien hoe snel de wereld verandert — en hoe wij nog steeds in vlag-loper-modus zitten terwijl boven ons iets zoemt dat minder drama maakt dan wij zelf.

PIETS UITSPRAAK – Over de nieuwe vliegende insecten die de mens zelf maakte, de Drones.

De naam Drone is afkomstig van de Dar, een zoemend insect, en vandaar de overeenkomsten tussen dier en machine. Wat kunnen we allemaal wel niet verzinnen? Zoals bij de introductie van de auto, toen iemand nog voorop moest lopen om mensen te waarschuwen voor dat lawaaiige, rokende monster. Nu hebben we een vliegende variant, die er eerder is dan de vliegende auto, hoewel die al bestaat maar niet in massaproductie.

We zagen eerst de machtig mooie voordelen: vanuit de lucht watertekorten opsporen, slechte bodem herkennen, waterlopen aanpassen. Handig bij filmproducties, groepsoptredens en toeristische oorden. Maarrr… wat doet de mens er óók mee? Spioneren en schieten, en dan niet alleen filmpjes maar met echte bommen.

Net als in het insectenrijk heeft de Drone veel verschijningsvormen: zes of acht poten, groot of klein. Onlangs zoemde er op een camping in Duitsland zo'n Drone boven de tenten. Misschien voor een overzichtsfilm, maar je weet niet wie de bestuurder is. Er zijn zelfs besturings- en snelheidswedstrijden, leuk voor adepten van Max Verstappen of Buck Danny, die oude stripheld.

Ze zoemen en maken onverwachte moves, en we weten niet wat er boven ons gebeurt. Echte insecten hebben instinct; dat hebben deze niet. De ontwikkeling van AI, medicijnen en Dronestechnieken gaat sneller dan wij als gewone mensjes kunnen volgen. Ze worden al gebruikt bij beveiliging van NAVO-toppen en stadions, en tegelijk ontwikkelen we systemen om ze te detecteren en vernietigen.

Poetin reageerde ooit hooghartig op meldingen van drones boven Europese vliegvelden: "Ze moeten ze daar maar onschadelijk maken." Zulke pesterijen richting kleine NAVO-landen zijn proefballonnen om reacties uit te lokken.

Er vliegen nog niet zoveel Drones als insecten, maar ze zijn er al genoeg — en beangstigender dan toen ze alleen nog in de speelgoedwinkel lagen.

8. GIOVANCA – Melancholic You

Wat een sfeer, hè? Melancholic You heeft die typische Giovanca-magie: warm, elegant, en toch een tikkie melancholisch. Alsof je door een raam kijkt op een regenachtige novemberavond — maar iemand zet net een zacht lampje aan, waardoor alles ineens weer goedkomt.

Het nummer gaat over iemand die worstelt met z'n eigen sombere momenten, en Giovanca vangt dat met ongelooflijke zachtheid. Ze zingt niet óver die melancholie, ze zingt er in. Alsof ze zegt: "Kom maar, je hoeft het even niet alleen te dragen."
Giovanca zelf blijft een creatieve krachtpatser, of ze nou nieuwe muzikale projecten voorbereidt of weer ergens opduikt met een verrassende samenwerking. Haar optredens zijn altijd verfijnd en intiem — precies zoals dit nummer klinkt.
Melancholic You is een reminder dat kwetsbaarheid niet eng is, maar een kleur die je juist mooier maakt.

9. KRIS BERRY – Superpower

Dat was Kris Berry met Superpower — en wat een heerlijke uplifting tune blijft dat toch. Kris weet echt als geen ander hoe je kwetsbaarheid kunt omtoveren in kracht. Dit nummer gaat precies daarover: ontdekken dat jouw "superpower" misschien gewoon je gevoeligheid is. Niet harder worden, maar eerlijker.

Ze schreef het in een periode waarin ze veel werkte rond zelfreflectie en mentale balans. Muzikaal zit er altijd dat speelse jazz-randje in haar werk, maar Superpower duwt het nét iets meer richting pop — licht, fris, sprankelend. Je voelt meteen dat het een nummer is dat gebouwd is om live te shinen, met die dromerige stem van haar bovenop een luchtige groove.
Kris is bovendien weer volop bezig met nieuwe muziek en speelde de laatste tijd op allerlei kleinere Nederlandse zalen en festivals. Haar liveshows voelen vaak alsof je in een warme woonkamer staat — precies die sfeer die dit nummer ook ademt.

10. TOP 40 Classic: PETE PHILLY & PERQUISITE – Mystery Repeats

Okee, gordels vast — dit is zo'n track die je meteen in een groove slingert. Mystery Repeats was in 2007 een enorme Top 40 klapper, en destijds werd de lijst gepresenteerd door Jeroen Nieuwenhuizen bij Radio 538.
Pete Philly & Perquisite brachten hiermee een sound die in Nederland bijna niemand anders deed: hiphop met strijkers, jazz en intelligentsia-flow. Tijdloos en zó lekker. Mystery Repeats.

11. CABARET: CHRISTEL DE LAAT – Ken je zo'n kindje (ijswinkel)

Ken je zo'n kindje... die moet kiezen welk ijs hij wil hebben? Nee ?? Nou Christel de Laat dus wel!

EIND TEKST

U hoorde het afgelopen uur uitzending 547 van de Muziek Experts
Vanavond trokken we van soulvolle Sabrina Starke naar de warme melancholie van Giovanca, en door naar de Amsterdamse sixties van The Outsiders, via Maria McKee's filmische uithaal, en komen we uit bij de dubbele Africa-lijn: eerst Toto's iconische wereldhit en daarna die heerlijke knipoog-remake van Weezer — ook wel songs die blijven hangen, of je nu op de stoomboot staat of gewoon op de bank zit.

In de columns wandelden we van het blauwe nest waar angst en gewoonte nog steeds

verkiezingen sturen, naar onze zelfgemaakte zoemende “insecten” die inmiddels hoger, sneller en onvoorspelbaarder zijn dan de mensen die ze bedienen.

De Muziek Experts medemogelijk gemaakt door KatbijtMuis.nl, hoor je elke dinsdagavond om acht uur en zaterdagochtend om elf uur Live op BR6 — All inclusive met een playlist archief, alle columns te zien en te horen — zoals altijd op www.demuziekexperts.nl

SLOTZIN:
En nu maar hopen dat de pakjesboot van volgende week niet strandt op een zandbank van technische problemen... want wij zijn er in ieder geval weer — als de golven het toelaten.

12. TIP V/D REDACTIE: THE OUTSIDERS – Touch

Deze maand gaan we naar Amsterdam in de sixties, waar The Outsiders met Wally Tax voor volle zalen zorgden. Het nummer Touch werd in juni ’66 een hit, met Ronnie Splinter, Appie Rammens en Leendert Busch als solide band om Wally heen.